

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobkyně: **Z. T.**
ev. č. X., X.
státní příslušnost: X.
t. č. pobytem X.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2020, č. j. OAM-568/ZA-ZA11-D07-2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobkyně podala v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany. Státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně je ovšem Polsko. Žalobkyně s předáním do Polska nesouhlasí. Namítá, že se žalovaný dostatečně nezabýval otázkou tamějších systémových nedostatků azylového řízení.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu 2. 9. 2020. Jako důvod uvedla obvinění, kterému na Ukrajině čelí v souvislosti se škodou 5 miliónů UAH, která měla vzniknout v době, kdy žalobkyně působila ve vedení ukrajinské obchodní společnosti. K vycestování z vlasti si vyřídila polské vízum, protože to bylo levnější a rychlejší. Z vlasti odjela již v říjnu 2019. Zpočátku plánovala pobývat v Polsku, ale kamarád jí nabídl práci v ČR. Proto přijela sem. Raději by zůstala zde. Vyřídila si povolení k zaměstnání a má zde již nějaké zázemí, známé a trochu mluví česky. Přemístění do Polska by ji stresovalo. Obává se, že vzhledem k tomu, že z Ukrajiny vycestovala na polské vízum, by ji ukrajinské státní orgány mohly hledat právě v Polsku.
3. Žalovaný dospěl k závěru, že příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu má v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III Polská republika. Žalobkyně byla v době podání žádosti držitelkou dlouhodobého víza č. X. vydaného Polskou republikou dne 2. 10. 2019 s možností více vstupů a maximální délkou pobytu 180 dní. Vízum bylo platné od 9. 10. 2019 do 1. 9. 2020. Polsko na základě žádosti žalovaného souhlasilo s převzetím žalobkyně.
4. Žalovaný proto rozhodnutím ze dne 15. 10. 2020, č. j. OAM-568/ZA-ZA11-D07-2020 („rozhodnutí žalovaného“) zastavil řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Žádost posoudil v souladu s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu jako nepřipustnou.
5. V rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda v Polsku existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Vycházel z Informace OAMP *Polsko, azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém* ze srpna 2020. Z této zprávy nevyplývá, že by polský azylový systém trpěl nedostatky, v jejichž důsledku by žalobkyni hrozilo nelidské nebo ponižující zacházení. Žalovaný dále poukázal na to, že EU ani Evropský soud pro lidská práva nevydaly žádné rozhodnutí, které by deklarovalo existenci systémových nedostatků v Polsku. Takové stanovisko nevydal ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky („UNHCR“). Polsko nepatří mezi státy, které se potýkají s vysokými počty nově příchozích žadatelů o mezinárodní ochranu. V Polsku každoročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, což svědčí o neexistenci jejich obav z tamního azylového systému.

6. Žalovaný se věnoval také případné aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. U žalobkyně však neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, které by odůvodňovaly převzetí odpovědnosti za její žádost o mezinárodní ochranu. Proti polskému azylovému systému žalobkyně nevyjádřila žádné námitky, pouze to, že by ji tam mohly hledat ukrajinské státní orgány. Institut mezinárodní policejní spolupráce však Polsko může využít i ve vztahu k ČR. O vydání víza navíc rozhodl zastupitelský úřad Polska a informace o vydaném vízu proto nejsou ukrajinským úřadům automaticky dostupné.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

7. Žalobkyně pouze stručně namítá, že rozhodnutí žalovaného odporuje čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaný podle ní nedostatečně posoudil otázku, zda v Polsku nedochází k nedostatkům, které by ji vystavily nelidskému nebo ponižujícímu zacházení v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalovaný si k této otázce nezajistil dostatek relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně tedy namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu ohledně možných nedostatků přijímacích podmínek a azylového řízení v Polsku.
8. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že se otázkou existence systémových nedostatků zabýval. Žalobkyně během řízení neuvedla, že by se nedostatků polského azylového řízení obávala. Neunesla tak své břemeno tvrzení. Žalovaný jí přitom poskytl dostatečný prostor, aby své případné obavy z předání do Polska uvedla. Jak během pohovoru, tak i při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav. Žalobkyni v Polsku nehrozí špatné zacházení. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 – 38, z kterého vyplývá, že dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě. Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v EU lze pak tento předpoklad označit za oprávněný. Pokud by žalobkyně v Polsku přesto nějakým problémům čelila, má možnost obrátit se s žádostí o pomoc na tamní orgány či instituce.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žalobu podala oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Usnesením ze dne 18. 11. 2020, č. j. 41 Az 67/2020-11, krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU („procedurální směrnice“).
11. Žaloba **není důvodná**.
12. V souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že přemístění do příslušného státu není možné, existují-li závažné důvody se domnívat, že v tomto státu dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU.

13. Judikatura dovodila, že v tomto typu řízení má žalovaný vždy povinnost zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Zároveň má žalovaný povinnost shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).
14. Později judikatura tyto požadavky upřesnila tak, že neplatí absolutně. V případě každého členského státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, znamená to nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí. Tento závěr však podle Nejvyššího správního soudu nelze bez dalšího vztáhnout na veškeré členské státy, které mohou být podle čl. 3 nařízení Dublin III příslušné k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu. *V případě většiny členských zemí (s výjimkou zejména Maďarska, Itálie nebo Řecka) nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky. Proto v rozhodnutí žalovaného postačí jen obecná úvaha ohledně neexistence systémových nedostatků.* Nejvyšší správní soud poukázal na to, že v právu EU platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize. *Dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelnou domněnkou, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka prozatím vyvrácena nebyla* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, body 8 a 9).
15. V naposled uvedeném rozsudku, který se týkal předání žadatele do Rakouska, Nejvyšší správní soud považoval za dostatečné, že rozhodnutí žalovaného obsahovalo alespoň obecnou úvahu o neexistenci systémových nedostatků, byť jí chyběl podklad v podobě konkrétních zpráv. Rakousko totiž s ohledem na výše uvedený princip vzájemné důvěry není státem, o němž lze mít za to, že v něm dochází k systémovým nedostatkům v azylových řízeních.
16. Podle krajského soudu ani o Polsku není obecně známo, že by tam docházelo k systémovým nedostatkům nebo že by existovaly alespoň určité pochybnosti o řádném fungování polského azylového řízení. Tento předpoklad nezpochybňuje ani žalobkyně. Pouze namítá, že žalovaný tuto otázku nedostatečně posoudil. Neuvádí ani nedokládá žádné konkrétní skutečnosti, které by uvedený předpoklad vyvrátily či na něj přinejmenším vrhly stín pochybností. Ani v rámci správního řízení žalobkyně žádné výhrady vůči polskému azylovému systému nevznesla. Jejím obavami z toho, že ji v Polsku naleznou ukrajinské státní orgány se žalovaný zabýval.
17. S námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu proto krajský soud nesouhlasí. Požadavkům vyplývajícím z judikatury žalovaný vyhověl. V rozhodnutí uvedl, z jakých skutečností dovozuje, že se polský azylový systém s nedostatky nepotýká. Informaci OAMP, která se věnuje polskému azylovému systému, lze považovat za dostatečný podklad pro závěry žalovaného, že žalobkyni nehrozí riziko špatného zacházení, které by vyplývalo z nedostatků azylového systému a přijímacích podmínek. Také skutečnost že neexistuje rozhodnutí nebo stanovisko orgánů EU, Evropského soudu pro lidská práva ani UNHCR ve vztahu k dublinským transferům do Polska, je významným indikátorem, že

neexistují pochybnosti ohledně řádného fungování tamějšího azylového řízení a zajištění adekvátních přijímacích podmínek.

18. S ohledem na stručnost žalobních námitek krajský soud se stejnou mírou stručnosti uvádí, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k hodnocení případných nedostatků polského azylového systému dostačující.
19. Krajský soud sice rozumí preferencím žalobkyně, aby její žádost o mezinárodní ochranu místo Polska posuzovala ČR. Otázka určení příslušného státu však není otázkou preferencí konkrétního žadatele. Právě tomu má dublinský systém bránit. Smyslem azylového řízení je poskytnout ochranu těm cizincům, kteří nuceně opustili svou zemi z důvodu pronásledování nebo vážné újmy. Jak správně uvedl žalovaný, Společný evropský azylový systém předpokládá, že takovou ochranu umí poskytnout všechny země EU ve stejné míře. Žalobkyně nedoložila, že by právě Polsko bylo výjimkou. Jediná námitka, kterou žalobkyně uplatnila, je proto nedůvodná.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Krajský soud zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobní námitky nejsou důvodné a krajský soud nezjistil žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout i bez námitek.
21. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno dne 4. ledna 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.